

1836 aastal omma

	sündinu,	Kolu, laulatetu, päfolin olnu.		
1. Hargla kihelkonnast	186	139	52	91
2. Kamja	280	236	79	169
3. Kannapää	274	198	75	135
4. Karroka	154	233	49	109
5. Nõo	211	152	49	82
6. Ottepää	228	202	58	130
7. Põlva	344	324	73	328
8. Puhja eht. Kamwilda	137	102	54	99
9. Räppina	265	422	87	173
10. Ranno	148	91	47	104
11. Rõngu	208	147	57	111
12. Rõuge	445	401	128	676
13. Sangaste	358	315	79	197
14. Urwaste	377	363	110	211
15. Wastfelina				
16. Wõnno	425	327	132	190
17. Wõrro-linan	36	28	7	21
Tarto-linan:				
lina marahwa kogodusen	176	178	47	28
ma kihelkonnast	395	272	92	85

Koolnuide seast löisiwa 50 innemist mitmasuggutse õnnetusse läbbi hennete surma; 12 olliwa ärraupponu, 2 haina koorma alla jänu, 1 westi kiwist kolus lödu, 2 püssiga ärralastu, 2 last emma hõlma koolnu, 5 ärrapallanu, 4 ärrakülmanu, 1 lats härjast kolus pustu, 9 lats kartohwli koba alla jänu, 1 rehhe tallast kolus lödu, 3 henda essi üllesperonu, 8 olli kolu löitu, 4 walgist kolus lödu, 3 äkkitselt kolu, 1 westi ratta wahhele johtonu.

Kalendri jut 1838^{mal} ajaastal.

Kuis se reissa Jummalõsonna kulutaja, kedda minewatse ajasta kalendrin kõnnelei tallupoja mannu tulnu ollewat, sinna taggasi om tulnu, ja mes temma sääl kõnneinu.

Illus surwe ilmakeenne olli jo wäljan. Idolesse wõt-riwa lauden taiwa al, ja lastsi henda surest kõrgest mahha tallupoja haljendama rõa orrasse päle. Kullakarri kõnd mügen ja mägen lajolt sõda-maad möda olla jõe mannu ärra, ja karjusse õiotiwa rõõmsaste warriko weren. Ütte kauni, täwewelisse tallu hone paistsiwa kengo tallast, ja tallupoig essi tõmmas nurmen sure-tee al tubliste kändmist eddest, sest päiw olli jo mõtsa ladwal, nink poolpäiwane õddang kæn, ja sannakesset tõssi jo suits.

Ent teed möda silla mant ülles tallu pole kõnd üts reissa, kottik olli rihmaga ülle olla woetu, kep kæn. — Ja kui temma tullu, sis pand temma ils mõnda sammo eddest, ja jäi jälle saisma, ja kaema, seni kui temma se kändja kottale nurme weerde olli sanu. Sääl tõmmas temma kottikut ülle pä mahha, ja ist sinna samma perwe päle.

Tallupoig olli nüüd ka omma kändmist lõppetanu. Temma aije weel wakka-ma weert illufaste wälja, ja jäi se hobbene õige reissa kõrwale saisma, kui waggio otsa sai. — Mees wõt kübbara pääst, pühk suud rättiga, ja terwit reissist. Reissa kai terrawaste temma silmit, nink terwit wasta. Sis koi ka se tallupoig tõise päle, ja sõamest káwwe ni kui üts hallendus läbbi, sest et temma jo ealinne olli nätta, ja palge ni kui ärrakullenu. Silma olli tõisel kül weel selge ja rõmoliko, ent muido es tunne kül surembat kergust ei rammo ennamb. Halli hiusse olli palge heega kastetu. Temma ist, ja puhhas.

„Wanna essa“, üttel sis se tallupoig, „teil om halw „siin litke ma pääl istu. Dotke, minna panne teile särg alla, sis om parremb!“ —

„Õlle terwe pakmast, armas lats“, — kost se warras „reissimees, — mul ei olle kül surembat aiga siin 192